

Kapitola **Antecepční pud umožnil ochočení**

úsek

text

Krotitelé zvířat si předávají z generace na generaci zkušenosti s ovládním zvířat. Jak je ale vůbec možné, že se některé zvíře ochočit nechá?

Z hlediska AA je pozorovaný stav ochočenosti možno popsat tak, že zvíře očekává určité výsledky na základě předchozího svého konání. Tedy např. když se pes projde po manéži po zadních běhách, dostane kus salámu.

Když zvládne víc různých čísel, dostane navíc na závěr odměnu ve formě laskání od krotitele.

Tohle vše, řeknete si, je všeobecně známo. Ano, je. Nové je to, že se na situaci můžeme dívat dvěma pohledy:

1) Akce ochočeného vycházejí z jeho nacvičené antecepce.

1a) Teď pozoruj, že pes očekává po předvedení čísla kus salámu

1b) Dříve krotitel musel očekávání (a) v psovi vypěstovat.

Ten druhý poznatek je dokladem toho, že AA se neustále učí. Pes nemusí chápat rady diváků, kteří touží vidět, jak se on, pes, nepřirozeně pohybuje po dvou nohách. Stačí změnit jeho očekávání.

Pokud salám dojde a pes několikrát předvede chůzi po dvou bez odměny, přestane odměnu po předvedení očekávat, ale přestane mít důvod chodit po dvou.

Můžeme to přirovnat k provedení obřadu, kde šaman obětuje nějakému bohu, aby požehnal úrodu. Lidé se snaží ochočit boha, a jsou při tom sami ochočováni.

2) Podobně je ochočen i krotitel. Očekává, že za příslib salámu dostane od psa manéžní číslo. Pokud by pes nespolupracoval, krotitel by toho brzy zanechal.

Ochočování je obousměrný proces, na němž se podílejí AA obou subjektů. Ten z nich, který si o sobě představuje, že je iniciátorem (krotitel, šaman), má dojem, že jde o proces jednostranný.

Důsledk **Procesy ochočování probíhají nejen mezi krotitelem a**
k **zvířetem, ale i uvnitř lidských společenství.**